

Sygn. akt VI U 26/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: protokolant sądowy Lena Fremmel

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy K. K.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania K. K.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 8 listopada 2016 r.

znak: (...).(...).1.(...).2016

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 26/17

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 13 września 2016 roku Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. (dalej jako: PZON) zaliczył K. K. do lekkiego stopnia niepełnosprawności ze względu na przyczynę o symbolu 10-N oraz w pkt 9 orzeczenia (wskazania dotyczące spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym) wskazał, iż nie dotyczy to K. K.. Od powyższego orzeczenia K. K. wniosła odwołanie, w wyniku rozpoznania którego orzeczeniem z dnia 8 listopada 2016 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. (dalej jako: WZON) uchylił zaskarżone orzeczenie PZON jedynie w punkcie dotyczącym symbolu niepełnosprawności wpisując zamiast dotychczasowego symbolu 10-N symbole 05-R i 10-N.

(orzeczenie PZON z dnia 13.09.2016r. i orzeczenie WZON z dnia 08.11.2016r. – akta WZON)

Od powyższego orzeczenia WZON K. K. wniosła odwołanie do Sądu. Odwołująca się wskazała, że spełnia przesłanki do zaliczenia jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, a ponadto z uwagi na znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, spełnia też przesłanki uprawniające ją do wydania karty parkingowej. Odwołująca się wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zaliczenie jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności oraz o uznanie jej za osobę spełniającą przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym.

(odwołanie – k. 1 – 3)

W odpowiedzi na odwołanie WZON wniósł o jego oddalenie. Organ wskazał w swej argumentacji, że powódka jest samodzielna w zakresie samoobsługi i zaspokajania potrzeb życiowych, a jej schorzenia nie dają podstaw do określenia niepełnosprawności w stopniu wyższym niż lekki.

(odpowiedź na odwołanie – k. 5 – 5 verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się K. K. cierpi na przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego i nawracający zespół korzeniowy lewostronny z niewielkim niedowładem wiotkim stopy lewej na podłożu zmian dyskopatycznych i zwyrodnieniowych. U odwołującej się rozpoznano również okresowy zespół bólowy kręgosłupa piersiowego (również w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych), bez istotnego ograniczenia jego ruchomości, zespół cieśni nadgarstka prawego, bez istotnego upośledzenia sprawności reki prawej, bóle głowy, a także wczesne zmiany zwyrodnieniowe lewego stawu kolanowego. Rozpoznane u odwołującej się schorzenia nie powodują w sposób istotny obniżenia sprawności organizmu do wykonywania pracy, jej dolegliwości bólowe stanowiąc mogą jedynie przeciwwskazanie do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej, a zwłaszcza wymagającej podnoszenia i przenoszenia cięższych przedmiotów, nie ma jednak przeciwwskazań do wykonywania lżejszej pracy fizycznej lub pracy biurowej. Upośledzenie sprawności spowodowane schorzeniem narządu ruchu powoduje niewielkie ograniczenie w samodzielnym poruszaniu się i przemieszczaniu, nie wymaga ono jednak wydania karty parkingowej. Z powodów neurologicznych oraz ortopedycznych odwołującą się należy uznać za osobę o lekkim stopniu niepełnosprawności.

(dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 22 – 22 verte, opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 38 – 38 verte)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o opinie biegłych z zakresu neurologii i ortopedii i traumatologii, które to opinie nie były kwestionowane przez strony w toku postępowania. Sąd podzielił wnioski biegłych zawarte w obu opiniach, mając na uwadze fachowość biegłych oraz rzeczowość sporządzonych przez nich opinii i przejrzystość wniosków.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest zasadność odwołania K. K. od orzeczenia o niepełnosprawności wydanego przez WZON w W. dnia 8 listopada 2016 roku, którym WZON utrzymał w mocy orzeczenie PZON w W. z dnia 13 września 2016 roku. Odwołująca się kwestionowała zaliczenie jej do lekkiego stopnia niepełnosprawności oraz uznanie przez organ, iż nie spełnia ona przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. - Dz. U. z 2016r., poz. 2046, ze zm.) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1) znaczny;
- 2) umiarkowany;
- 3) lekki.

Z art. 4 ust. 2 tej ustawy wynika z kolei, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Zaś do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról

społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (art. 4 ust. 3 przywołanej ustawy).

W toku niniejszej sprawy Sąd ustalił, że odwołująca się nie spełnia przesłanek do zaliczenia jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Sąd oparł się w tej materii na opiniach biegłych z zakresu neurologii i ortopedii i traumatologii, biegli ci bowiem mają wiedzę specjalistyczną, pozwalającą im ocenić stan zdrowia odwołującej się pod kątem ustawowych przesłanek zaliczenia jej do określonego stopnia niepełnosprawności. Obie opinie w niniejszej sprawie były zgodne, stwierdzając, że stan zdrowia odwołującej się nie spełnia kryteriów zaliczenia jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Tym samym uznać należy, że odwołanie w tej części jest niezasadne. Biegli wypowiedzieli się również co do ograniczeń ruchowych odwołującej się, a to w kontekście jej wniosku o uznanie, że spełnia ona przesłanki do przyznania jej karty parkingowej. Zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017r., poz. 1260, ze zm.) kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Jak widać z analizy powyższej regulacji dla przyznania karty parkingowej dana osoba musi być zaliczona do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności, a także mieć znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Biegli w niniejszej sprawie przeanalizowali stan zdrowia odwołującej się pod kątem jej możliwości poruszania się i zgodnie orzekli, że nie spełnia ona przesłanek do przyznania jej karty parkingowej. Ponadto Sąd zauważył, że już sam fakt oddalenia odwołania w zakresie zaliczenia odwołującej się do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności również powoduje oddalenie odwołania w zakresie jej wniosku o przyznanie jej karty parkingowej, karta ta bowiem nie może zostać przyznana osobie z lekkim stopniem niepełnosprawności. Jak to zaś już wyżej wskazano, odwołująca się powinna być zaliczona właśnie do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, oddalając odwołanie.